

Núm. 35

NOV. DEC.'87

Edita: Jazz Club de Granollers
Periodicitat Mensual

JAZZ CLUB GRANOLLERS

JOSEP MAS, "KITFLUS" - Teclats

Foto: ESPAULELLA

PEGASUS

"Jazz Per a Cinc Instruments"

Amb gran concurrència de públic, Jazz-Club Granollers, presentava el passat dia 6 de novembre, la magnífica exposició "Jazz per a cinc instruments" al nou "Espai Alternatiu" del Cercle Cultural.

Varen fer-ne la presentació la Sra. Roser Lleonart, pel Cercle Cultural, i el membre de la junta Directiva de Jazz-Club, en Jaume Segarra.

Mentre admiràvem les fotografies, amb la música de fons de PEGASUS que es preparaven pel concert, vàrem poder recollir les següents dades biogràfiques:

La professional de la imatge Ana Turbau, qui actualment treballa a TV3 d'ajudant de realització, l'any 1974 va presentar una exposició de fotos Jazzís Tiques a la Sala Aixelà de Barcelona.

Al 1975, va publicar en col.laboració amb Alfredo Papo, el llibre "Jazz para cinco instrumentos" i va exposar a la Sala Millet del Palau de la Música Catalana.

L'any 1976, va col.laborar a l'Exposició CERDA de la Universitat Central de Barcelona.

Ha treballat de periodista gràfic a la premsa, i de 1976 a 1979 va actuar com "Free-hance" per Galícia, on presentà diverses exposicions sobre gent i costums del país.

Alfredo Papo -el nostre entranyable Alfredo- nascut l'any 1922, ha col.laborat amb temes jazzístics, cinematogràfics i literaris a les revistes: "Crítica" "Imágenes" "Ritmo & Melodia" (de la qual fou un dels principals impulsors) "Destino", "Revista", "Club de Ritmo", "Quàrtica Jazz", "Sólo Blues", "Jazz Club Granollers", "La Vanguardia", etc.

Ha traduït "la musique de Jazz i el Swing" de Hugues Panassié. Col.laborà en la reconstrucció del HOT-CLUB de Barcelona, (membre del Comitè directiu durant molts anys), També va participar activament en el Club 49, amb conferències sobre Jazz i música Folk.

Realitza:

Programes a Ràdio Barcelona i a Ràdio España de Barcelona. Participa en la revista "Dau al set" i en l'organització dels quatre salons del Jazz.

Al 1951, en col.laboració amb Josep M^o Fonollosa, publica una "Antología de los Negros Spirituals".

Al 1975, surt el seu llibre de poemes jazzístics "Jazz para cinco instrumentos" amb fotografies d'Anna Turbau.

De 1969 fins 1976 var ser membre del Comitè Organitzador del Festival Internacional de Jazz de Barcelona.

El 1986 col.labora en el llibre "30 anys de Jazz vistos per Aguilar Moré".

Des de 1980, escriu a la revista francesa "l'inénu".

Només resta afegir que l'esposició consta de 20 fotografies 50x60 i tres murals de més de metre, tot blanc i negre. Es pot visitar fins el dia 13 de desembre.

Pere Espauella i Bufia.

President de l'Agrupació de Fotògrafs Professionals de Granollers i Comarca.

Jazz a Toulouse

A Granollers, i des de fa aproximadament un any, hi viu i treballa una persona de nacionalitat Xilena, anomenat Marcelo de Castro, fins aquí tot això no és cap novetat, el que sí és important és que Marcelo és músic, i a més de músic de jazz el seu instrument, un xic peculiar, el "WASHORF" o fusta de rentar la roba, l'únic instrument veritablement autocton dels negres de Nova Orleans. Marcelo com a bon afeccionat, contactà amb nosaltres i de seguida es va fer soci de la nostra entitat. Abans de residir a Granollers, ho feia a Toulouse, allí tocava em una banda de jazz tradicional, la "OSMOND TRADICIONAL JAZZ BAND" i esporàdicament encara i col.labora. Doncs així és com un dissabte 3 d'octubre va tenir la gentilesa de convidar-m'hi. Plegats preniem rumb cap el país veí. Arribàrem prop de les sis de tarda, el concert es desenvolupava en una gran cooperativa de músics i professors d'ensenyança, "Camif" un impressionant edifici dedicat a la venda de tota mena d'articles. L'hora, les vuit, tots sopen i com diuen els Francesos, una "Sorié". El restaurant gairabé ple, serviren un menú típicament criollo, a l'estil de

Nova Orleans; al mateix temps la banda comença a tocar. La "OSMOND TRADICIONAL JAZZ BAND" es dedica exclusivament al jazz més tradicional, al dixieland, està dirigida pel veterà trombonista Jean Pierre Osmond al ritme, el nostre Marcelo ade Castro al Washboard, i a més tres joves músics: Paul Sharon, saxo i clarinet, Henri Sharon, banjo, i Roger Oleo, tuba. Una veritable formació de jazz tradicional, amb un acoblament envejable, un so meravellós i sempre sabent la música que desenvolupaven. Particularment vaig gaudir molt d'aquestes dues hores de música. Dixie, molt especialment vaig gaudir en tot moment de les excelències de Paul Sharon, un jove de 30 anys, saxofonista, vaig trobar-li en tot moment unes qualitats fora del normal. Fent les meves Indagacions, vaig assebeantar-me que es tracta d'una de les fermes promeses del jazz a França. Resumint una "Sorié" del tot agradable, i confiant que el Jazz club Granollers, pugui presentar a Granollers aquesta formació francesa de jazz tradicional.

Lluís Sitjes i Planas

GONG-GONGS. Nou disc de Santi Arisa

Aprofitant l'estada a Granollers del grup Pegasus, Santi Arisa presentà als mitjans de comunicació locals, la seva última obra enregistrada en vinili. Es tracta de "GONG-GONGS". Aquesta gravació realitzada només amb gongs i percussions es un resum de l'espectacle "Live Gongs" estrenat a Barcelona a finals de l'any passat. Per tal compta amb la col.laboració de Xavier Joaquim, Josep Martínez i Andrés Lewin-Richter. Els temes que formen part d'aquest L.P. són "Live Gongs", "Nimes olímpiques", "Secuencias para percusión i cintas" i finalment "Saturno", de Luis de Pablo.

L'audició d'aquest disc és tot un món de noves sensacions auditives, on Santi Arisa ha

tingut cura fins l'últim detall de totes les qüestions tècniques. El disc està produït pel mateix Santi Arisa i Joan Mateu, i editat per Pegasus Records. Tots els gongs, cal dir que són de la prestigiosa firma PAISTE.

Santi Arisa, ens comentà que la persona que tingui interès a gaudir del seu nou espectacle, tenia l'oportunitat d'assistir a la tradicional nit de Santa Llúcia, que amb motiu de la 37na. edició de les Festes de les Lletres Catalanes, enguany a Manresa, i el dia 12 de Desembre, juntament amb el grup d'estudi Anna Maleras de dansa presentaran l'espectacle "Live gongs". So i Dansa, per una nit màgica.

Lluís Sitjes i Planas

Pegasus Al Cercle

Divendres, 6 de novembre de 1987.

Hora: 10'00 de la nit.

Lloc: Cercle Cultural de la Caixa de Pensions de Granollers.

PEGASUS: Santi Arisa, bateria; Rafael Escoté, baix i programacions; Josep Mas "Kitflus", teclats i Joaquim Suñe "Max", guitarra.

Va ésser el mes de febrer d'enguany, quan s'obria per cinquena vegada, el cicle "Ara Jazz" amb un concert fantàstic i molt delicat, de Niels-Henning Orsted Pedersen al contrabaix, i Philip Catherine a la guitarra, comentat també, dins aquestes pàgines del nostre butlletí, en el número 28, corresponent al mateix mes.

De sobte, la periodicitat mensual de concerts, s'aturà, i és després de nou mesos, que torna amb tota la força i espectacularitat, que el caracteritza.

El promotor de la idea -"La Caixa"- a canviat de plantejament, i ara s'aboquen de ple em una nova concepció; donar un espai molt més obert als molts grups del país, d'aquesta manera es fa una tasca, per mi molt més important, des del punt de vista de l'ajut i del reconeixement, a tota una prole de bons músics, que per ser d'aquí, no són menys músics, ni menys capaços.

Com si d'un embaràs es tractés, han calgut uns mesos d'esforç constant, i de ganes d'oferir jazz a la nostra ciutat, perquè fos el sis de novembre l'escollit a fer pujar dalt de l'escenari uns vells coneguts de l'afecció granollerina, els "Pegasus", que amb tot el seu batibull de fils, aparells electronics i altres ingenis i artificis, ens ofe-rissin un concert molt brillant, com sempre ens tenen acostumants.

Abans de tirar endavant, cal felicitar la Roser i "La Caixa", perquè l'èxit assolit va ésser esclatant; es va produir una cua en direcció al Cercle, que ni la del "Cuponazo". I es que, "Pegasus", porten molta gent allà on toquen, segurament degut a l'atractiu poder de seducció de la seva música, ja que conjuga d'una forma molt intel·ligent i fascinant, "Jazz", "rock", "Funky", i altres herbes, tot plegat ben assaonat, amb les flaires dolces i suaus, de les atmosferes medi-terrànies, i és clar, sense deixar de banda el gran mestratge dels músics amb els seus instruments.

Des del el teclat fantàstic d'en "Kitflus", fins la

guitarra d'en "Max", passant per la serietat del baix electric d'en "Rafa", i la potència de la bateria d'en Santi, tots van ratllar a gran alçada i van estar senzillament genials.

En l'ambient surava subtilment, un regust jazzístic, molt més incrementat que en d'altres ocasions, ja que en les collites pròpies, es deixaven entreveure uns "tempos" més propis de jazz que de rock, inclús ens van obsequiar, amb un tema a duo entre teclat i bateria del més pur estil "Bopper".

Joaquim Suñe, és l'únic que podria haver desen-tonat una mica, potser degut a la naturalesa eminentment rockera de la "Fender Stratocaster", però veritablement no va ésser així, i el millor de tot, és que em va agradar molt més que en d'altres oportunitats; estava molt més lliure, més eteri, en fi molt més potent i pragmàtic.

Temes de "Nuevos Encuentros", "Comunicació", "Searching", "Berlin, Simfonia d'una gran ciutat", van configurar les dues hores de música, francament molt ben aprofitades, que van ser les causants, de l'esclat festiu i fogós del públic reunit, que va acompanyar el ritme amb les mans, identificar amb els músics i va gaudir de forma increïble.

El nou nat, va néixer molt fort i ben consti-tuit; ara esperem amb ferm convenciment que els altres germans que li vinguin al darrera, siguin tan molsuts i tan reforçats com el parió gran.

Sort, salut i feina, amics, i fins la propera.

Jaume Sararols

The Ellington Private Colletion

Acaben d'aparèixer al mercat els 5 compact discs que representen la primera edició del que el propi Duke Ellington denominava la "Stockpile", en la qual hi figuren gravacions inèdites dels anys 1956 al 1968, i que mai han estat, ni seran editades comercialment en discos.

Durant les dues darreres dècades de la seva vida Ellington va portar a terme una sèrie de gravacions privades de la seva orquestra, intentant trobar noves composicions, abans de gravar-les definitivament en discos comercials. Aquestes temptatives anaven essent guardades en el que ara es denomina "Stockpile", que no és altra cosa que una gran reserva de centenars de melodies i arranjaments que mai havien estat interpretats en concerts o en gravacions comercials.

Ara la "Stockpile" de Duke Ellington està sent llançada al mercat comercial, afegint noves interpretacions de gran relleu a la sempre important col·lecció de Ellingtonia.

La marca editora és la LITTLE MAJOR RECORD DISTRIBUTORS (LMR) en una sèrie denominada **DUKE ELLINGTON: THE PRIVATE COLLECTION**. La primera edició consisteix en 5 volums de COMPACT DISC (CD) totalment essencials per tots els col·leccionistes de Jazz.

Vol. I: STUDIO SESSIONS; CHICAGO; 1956 mostra a la orquestra en el punt pivotal de la seva història. Era l'any del famós triomf en el Festival de Newport, quan el "solo-interlude" de Paul Gonsalves va ocasionar una de les més grans reaccions multitudinàries en la història del jazz.

Els primers anys cinquanta no havien estat brillants per l'organització del Duke, però ja abans del Newport, el 1956 prometia ser un bon any. El saxofonista Johnny Hodges es va reincorporar a l'orquestra al cap de 5 anys d'haver-la deixat per formar el seu propi grup, i aquell mateix any va començar la seva llarga estança a l'orquestra el bateria Sam Woodyard.

Onze dels 16 títols d'aquest CD van ser gravats el mes de març, poc temps després de l'arribada d'aquests dos músics, i es pot apreciar el gran esperit engendrat per la seva adició. Les altres cinc seleccions provenen d'una sessió del mes de desembre.

El material és una bona mescla d'Ellingtonia familiar i noves melodies. Els números familiars gaudeixen de nous arranjaments, com un "Satin Doll" amb Paul Gonsalves al saxo tenor substituint el tradicional solo de piano del Duke, i un "Jump for Joy" amb un llarg solo de clarinet de Jimmy Halmiton acompanyat de baix i bateria.

Entre les coses noves que figuren en aquest àlbum, sobresurten les que tenen la secció de saxofons com a

protagonista: "Feet Bone", "Just Scratchin' the Surface", "Miss Lucy" i "Uncontrived".

Voll. II: DANCE CONCERT; CALIFORNIA; 1958. Aquí l'orquestra es troba amb un típic programa de música de ball, figurant entre el material melodies no ellingtonianes com "One O'clock Jump", "Time on my Hands", "Where or When" i "Autum Leaves", així com alguns "standards" prou coneguts. El so de l'orquestra es bo per unes gravacions "en viu" de l'any 1958, però alguns solos sonen allunyats del micro.

Voll. III: STUDIO SESSIONS; NEW YORK; 1962. Set de les interpretacions són per tota l'orquestra. Les altres 9 provenen d'una sessió per fer brillar a Paul Gonsalves. Una sessió que va començar com a nonet -tres saxos, tres trombos, piano, baix i bateria- i va continuar després sense en Johnny Hodges i en Harry Carney.

El Gonsalves no havia sonat mai tan bé com en aquestes gravacions, com per exemple en "Blue Too", una versió primària de "The Shepard", i en una simple balada intitulada "Major", que podríem incloure-la entre el millor d'Ellington. El material a tota orquestra ens presenta arranjaments de Billy Stryhorn del "Blue Monk" de Thelonious Monk i del "Free Monk" d'Ellington. Així com "Cordon Bleu", peça especialment arranjada per una meravellosa interpretació del Duke al piano.

Voll. IV: STUDIO SESSIONS; NEW YORK; 1963 només presenta a l'orquestra en quatre de les 16 interpretacions. La resta és per les seccions de saxofons i ritme amb Ray Nance a la corneta, el qual es mostra extraordinari. Gran profusió de coses d'Ellington que s'escolten per primera vegada, com "TALM" de tota l'orquestra i "stoona" del grup reduït.

Voll. V: THE SUITES; NEW YORK; 1968 & 1970 presenta "The Dragas Suite", un arranjament per un film sobre pintura impressionista i temes de carreres de caballs.

El film no es va acabar, però aquest interessant arranjament, que presenta les seccions de saxos i ritme amb un sol trompeta i un trombó, conté un dels treballs més lograts del Duke.

L'altra "Suite d'aquest CD és "The River", arranjament d'Ellington per "Ballet", tal com va ser enregistrada per l'orquestra per tal de servir com a "guia" als ballarins i l'orquestra del Ballet. Es una revelació que ens mostra de la forma que Ellington concebia el treball abans de deixar llest el material que hauria de ser interpretat per una orquestra simfònica i una jazz band.

Esteve Colomer i Brossa

Jazz, Si- Jazz, No

En aquests últims temps, i revifant un costum que ja fa anys està en voga, es discuteix el que és jazz i el que no és jazz. Per la meua modesta opinió, la discussió està totalment fora de lloc. Hi han aficionats que encara estan discutint, o el que es pitjor, afirmen que el Be-Bop, no és jazz. Be-Bop, una terminologia servida per descriure el jazz "modern" que va sortir amb molt de furor en els anys 40. En el record de tots hi ha aquells cinc monstres que van llançar aquest nou producte del tot jazzístic; els recordarem: Dizzy Gillespie, Charlie Parker, Thelonius Monk, Charles Mingus i Max Roach. Cinc noms que són cinc pàgines glorioses de tot el firmament Jazzístic, 5 estrelles que, inclús avui dia, quan tres d'ells ja estan morts, Parker, Monk i Mingus, encara brillen amb llum pròpia. Gillespie i Roach, dos noms que obren cartell a qualsevol festival on actuïn. Un altre cas també molt discutit es John Coltrane, un veritable mite del Jazz dels anys 50-60, mite, potser per la seva prematura mort, pero inspirador, juntament amb Charlie Parker de tots els grans saxofonistes surtits després de l'època Be-Bop. No cal citar-los perquè la llista seria llarguíssima.

Un altre cas que ens ocupa, potser el que a mi en fa mes il·lusió, Miles Davis, un jove que quan va arribar a New York cap allà a l'any 1942 només tenia una obsessió, poder-se fer escoltar i que el seu ídol, l'escoltés, aquest ídol era Charlie Parker. El va escoltar, i no dubtà ni un moment a incorporar-lo en la seva orquestra. Les limitacions tècniques eren evidents, però el seu so característic, va sorprendre a tothom. A partir d'aquí la carrera de Davis va ser fulgurant, i el seu estil va estar sempre únic. Tots els joves músics que Davis escollia pels seus combos, han arribat a l'estrellat, això és molt significatiu, i aquí sí que citaré noms: Tony Williams, Wayne Shorter, Ron Carter, Chik Corea, John McLaughlin, Paul Chambers i el mateix John Coltrane. Essent l'únic músic de Jazz que ha omplert estadis igual que les grans figures de rock, volem dir que Miles Davis, i la seva música, i no vull discutir si és jazz o no, no ha fet arribar a una important multitud segurament del tot inexperta o ignorant en qüestions Jazzístiques, aquesta paraula màgica "JAZZ" Només per això ja és important. No vull entrar en tecnicismes, pero traient conclusions, em faig la següent reflexió, si el Jazz dels primers temps, el Jazz d'Ellington, Basie, Arstrong, Lucernford... se'l titlla del "Vertader Jazz" vol dir que el jazz, fa 50 anys que va morir. I em sembla que no és així, el Jazz és evolució, una avolució constant, sempre buscant nous sons i noves fórmules; gràcies a tot això i als músics que han experimentat aquestes novetats, podem dir ben fort que el Jazz està viu, i té molts anys per endavant. Sóc un profund admirador de Duke Ellington, de la mateixa manera que sóc un fan indiscutible de Miles Davis. I si aquestes discussions continuen, Jazz si o Jazz no, confesso públicament que a mi no m'agrada el Jazz.

M'AGRADA LA MÚSICA.

Lluís Sitjes i Planas.

L'activitat Jazzística a Granollers durant l'any 1987

En aquest mes de desembre, i en l'última publicació de l'any, cal fer un repàs de l'activitat jazzística a Granollers, en aquest any que s'acaba.

Certament i fent honor a la veritat, ha estat un any farcit de diferents actes, sia organitzat per nosaltres, sia pel Cercle Cultural de La Caixa, o per altres entitats Granollerines.

Començarem pel Jazz Club Granollers. Els actes que hem presentat i sempre comptant amb uns presupostos un a mica petits, han estat del tot interesçants. Bàsicament la major part del pressupost s'ha destinat a concerts en directe, a continuació els detalletem:

- SIR CHARLES THOMPSON, trio
al mes de Març
- MANUEL CAMPS & MARISOL MORALES
2 de Juny
- BIG-BAND DEL VALLÈS
2 de Juliol
- LA VELLA DIXIELAND
2 de Agost
- JEAN LUC VALLET, trio
2 de Octubre
- B.T. SWING QUINTET
2 de Novembre

Aquests han estat els sis concerts que J.C.G. a organitzat enguany, el de la Vella Dixieland Band, que tingué lloc a la Porxada, el dissabte 29 d'agost, Festa Major, comptà amb el suport de la Caixa de Pensions, en commemoració dels 75 anys a Granollers. Els altres concerts, tingueren el suport de L'Ajuntament de Granollers, així com els altres dos actes paral·lels que hem organitzat en el Museu de Granollers, així com els altres dos actes paral·lels que hem organitzat en el Museu de Granollers, i el mes de Maig, la 1ª EXPOSICIO INTERNACIONAL DE CARTELLS DE JAZZ i últimament del 6 de Novembre al 13 de Desembre, en el Cercle Cultural de la Caixa, "JAZZ PER A CINC INSTRUMENTS" exposició de fotografies d'Anna Tubau i textos de Alfredo Papo. A part d'aquests actes, la nostra

The poster is rectangular with a white background and black text. At the top, it says 'JAZZ CLUB GRANOLLERS' in a bold, sans-serif font, with 'PRESENTA' underneath. Below that, 'EN CONCERT A' is written in a smaller font. The main title 'B.T. SWING QUINTET' is prominently displayed in large, bold, sans-serif letters. Underneath the title, the date and time are given: 'DIUMENGE 22 NOVEMBRE 1987' and '12 DEL MIGDIA'. The venue is listed as 'CASA CULTURA SANT FRANCESC' with the address 'C/ ESPÍ I GRAU 2'. At the bottom, there are logos for 'JAZZ CLUB GRANOLLERS', 'CERCLE CULTURAL DE LA CAIXA', and a logo for 'Públic G1'.

publicació ha vist la llum aquest any en 9 ocasions.

El Cercle Cultural de la Caixa, també ha fet possible que veiessim jazz en directe. Començà l'any amb un concert de primera categoria. Dins del cicle ARA JAZZ-5 presentà NIELS O.PEDERSEN & PHILIPPE CATHERINE, això succeïa en el mes de Gener, i va quedar el cicle posposat fins a novembre, en que per segona vegada presentaren a PEGASUS. i per acabar l'any el divendres 4 de Desembre, un grup d'aquí, TERRA, FOC, I PERCUSSIÓ. Cal dir que el cicle ARA JAZZ-5 tindrà continuïtat fins al juny de l'any 1988.

La llibreria La Gralla, tot celebrant el premi que van rebre, van organitzar un concert en la Casa de Cultura, gairebé a porta tancada, només pels amics de la casa, amb LOTTI LEWIS, una cantant de color, establerta a Barcelona, especialitzada amb el Blues. Això succeïa en el mes de Novembre. Tot aquesta sèrie de concerts i actes han estat el panorama jazzístic Granollerí d'enguany, el desig es que per l'any 88, a punt de començar pugem gaudir d'una mica més de pressupost i augmentar la quantitat i qualitat dels concerts.

Lluís Sitjes i Planas

B.T. Swing Quintet

DIUMENGE, 22 de Novembre de 1987

Casa de Cultura Sant Francesc

B.T. SWING QUINTET

Hora: 12 del migdia

Altra vegada ens retrobem en un lloc, que a poc a poc, va aconseguint ser el "temple del jazz" a Granollers, com en altres temps, ho havia estat el "Comercial" o "La Sila", o almenys així esperem que passi en un futur.

La "Casa de Cultura Sant Francesc", va creixent en el seu nombre d'activitats, donat que possiblement, la cultura està de moda, i així, Jazz- Club, la fa treballar de valent, per fer arribar, a tota la gent que vulgui interessar-se, per aquest autèntic fenomen musical, que sempre a estat criticat, per el que té d'avantguarda de totes les èpoques, però que malgrat tot, segueix evolucionant a ritmes trepidants.

"L'Aula de Música de Jazz de Barcelona", és una escola, el que podríem dir-ne, un Berklee en petit, però que té una terra molt abundosa i fèrtil, i d'aquesta manera, amb les mans i els coneixements, molt experts dels seus mestres, poden sortir-ne excel·lents i saborosos fruits. La bona collita, ha donat com a resultat, un grup d'avantatjats alumnes, que es fan anomenar "B.T. Swing Quintet".

D'aquesta nova formació, francament no en sabia res, del que se'n despren, que per mi suposava un petit repte, però res va ésser més fàcil, ja que van tocar per tots els gustos, des de clàssics inoblidables, fins a peces de "Be-Bop", inclús un tema del mestre de "Free-Jazz", Ornette Coleman. Tots van traçar a límits insospitats, fent brollar imaginació, ritmes, cadències i poesies, amb un gran treball de tots i cada un dels seus membres. Tal va ésser la bona execució que amb un dels allà reunits, li va fer dir, entre somriures i satisfaccions, que havia estat el millor grup, que hauria trepitjat aquell escenari, dels portats per la nostra entitat.

En honor a la veritat, clarament hem de dir que si, que aquesta persona tenia tota la raó, ja que des de la bateria molt potent de Pau Bombardo, fins la trompeta molt efectiva de Ramon Cuadrada, passant pel contrabaix fantàstic de "Momo"

Fernández, el piano, una mica apagat, però d'una collita fora de tot dubte, d'Ignaci Terraza, i el saxo molt sensual de Joan Chamorro, tots van fer el treball amb una pulcritud, serietat i una habilitat, clares i contundents, que ens van deixar, el que se'n diu, d'una peça.

El fil conductor del concert, es va moure, per multitud d'estils que conformen l'història del Jazz, tots d'una factura extremadament exquisita, molt ben desenvolupats, amb un clar exponent de professionalitat amb un "tempo" potents, que feia donar-li un "punch" molt poderós i per sobre de tot un "swing" increïble, que feia moure al més encaparrat.

"Estàndards" des d'Ellington fins a Lester Young, temes "boppers" de Miles Davis i d'altres, i un "Blues" d'Ornette Coleman, van ser les peces més aplaudides, en l'hora llarga que dura el concert, en el qual tots vam gaudir d'aquests fruits, de la collita d'enguany.

Només em resta animar a "L'Aula", perquè tirin endavant, en la valuosa i sacrificada tasca de l'ensenyament, i aquests músics, que vagin recollint tants èxits (com el d'aquest meravellós concert) com els hi sigui possible.

Sort amics i endavant.

Jaume Sararols

Dinovenena edició del Festival de Jazz de Barcelona

Any darrera any, el Festival de Jazz de Barcelona, va caminant al pas que marquen els temps. Enguany, ja és la dinovenena edició, en la qual s'ha apostat per un so més fresc i modern, i amb la col.laboració d'un nou espai, el flamant "Zelestes", al Poble Nou.

N'hi ha hagut molt i ben repartit, per públic clàssic i pels inefables moderns, pels "marxosos" i pels místics, tots units fen front comú, per la nostra estimada música.

Entrem doncs, en materia, i concretament el dia 31, a Zelestes s'obria amb "La Locomotora Negra" i l'orquestra de Mercer Ellington. "The Black Locomotive", com la va anomenar el propi fill del "Duke", fantàstics com sempre ens tenen acostumats, i pel que fa al "plat fort", una formació que combina molt sabiament, joventut i veterinaris, se'n surt de entrellat de ser l'hereu del mestre, d'una forma satisfactòria i swingant. Fabulós.

El dia 4 al Palau, vam poder assistir a un concert atípic, ja que el protagonista Sonny Rollins, no ens va oferir el que esperàvem d'ell. Tots molt il.lusionats al començament, però poc a poc ens va anar baixant l'entusiasme, al comprovar que ni tant sols la banda acompanyant, acomplia amb la seva missió, i va aburrir totalment al públic reunit. Una llàstima.

Pel dia 6 a Zelestes, van ésser els "Trencagels" d'Albert Collins, els qui no van fer el que el seu nom indica, ja que van ser tot al contrari, i l'únic que va despuntar, d'una forma clara i contundent, va ésser el líder. Una altra llàstima.

Pel dia 9, la banda acústica de Chick Corea, va ésser l'encarregada de donar color al Palau, amb un concert quimèric i molt rodó, que ens va fer aixecar -literalment- del seient i dir... boina!!!

L'endemà, a Zelestes, "Spiro Gira" va acomplir molt eufòricament, de posar en escena el so calit i punxant del "Jazz-Funky" tocat amb un bloc de set components, tots molt ben conjuntats en el qual va escantellar com a millor, el líder Jay Beckentein.

Un dia després, altre cop al Palau, un concert doble dels "Leaders" de Lester Bowie, molt

innovadors i originals, en el qual tots van fer un gran treball, genial i exhuberant, com la trajectòria de cada un d'ells ha estat sempre, i una segona part, una mica més fluixa que l'anterior, amb un Tony Williams, potentíssim a la bateria, fent molt bé per cert, de capdavanter, i els altres components acomplint discretament.

Pel dilluns 16, l'avantguarda viva del Jazz, Ornette Coleman amb el seu quartet original com resa el rètol; Aquí no puc ser imparcial, perquè de moment, un jazz que no té ni ritmes, ni harmonies, només improvisació sobre una línia melòdica, a mi no em sedueix del tot. Repeteixo, que per mi (hi haurà molta gent, que no hi estigui d'acord) va ésser d'un aburriment total.

El dimarts 24, altre cop al Palau, amb una de les més agradables sorpreses, la senyora Dee Dee Britgewater amb el seu trio, van estar senzillament genials, gaudint la vocal d'una grandiosa força escènica, que va captivar al públic. Altre vegada, varem haver de dir... Chapeau!!! Fulminant.

I l'últim concert, aquest cop a Santa Maria del Mar, amb el grup "Psalms", versus Gospel i espirituals, en el qual l'acústic de l'església, per desgràcia, molt mal equalitzada, va jugar, un paper clau i determinant, en el desenvolupament de concert, però en el que respecta als músics, va ésser esclatant l'èxit aconseguit, ja que van fer tot el que estava al seu abast fruint una actuació realment fora de sèrie i molt brillant.

Aquest Festival, ha estat en general, molt satisfactori, em el que respecta a les formacions portades, però l'assignatura pendent són els locals, ja que si organitza el "Consorci del Palau de la Música Catalana", el meu vot és total, perquè totes les actuacions, es facin al cor musical de Catalunya, que amb l'acústica que té, i el tresor arquitectònic modernista que dóna un plaer visual pròdigament abundós, ens hem de deixar de Zelestes i d'esglésies. Espero que algú escolti el meu prec, i es faci amb l'idea per contar-hi l'any vinent.

Gràcies i endavant
J. Serarols / J. Segarra

The Oscar Moore Trio

Body and Soul

Si haguessim de triar els cinc millors guitarristes de tota la història del jazz, amb els ulls clucs hi hauriem d'incloure forçosament Oscar Moore.

Oscar Moore tot hi havent estat un puntal definitiu de la guitarra en el jazz, no ha estat mai recunegut com s'hauria d'haver fet, la seva tècnica superba, impressionant, depurada, sobre tot això últim, d'una netedat inconfusible, perquè quan hom escolta Oscar Moore no se l'hi escapa ni una sola nota, i, aixòsi que és una qualitat que cal tenir en compte amb un instrument tant difícil com és la guitarra. Però si aquesta no fos una qualitat suficient, que ho és, i cal afegir aquí, la classe, la manera personal i perfecte d'inventar les frases musicals, amb un gust exquisit, perfecte, sense posar-hi massa notes, ni mancar-n'hi una. L'Oscar Moore se'l podria anomenar l'aristòcrata de la guitarra.

Dissortadament la seva producció discogràfica és petita, i possiblement per aquest motiu no ha estat ni serà mai gaire conegut per l'afecionat al jazz. Fora de les gravacions efectuades amb el Trio de Nat King Cole, poques altres vegades el podem trobar. Si més no l'altra dia remenant per les cases de discos especialitzades de París va caure a les meves mans un LP, editat a Itàlia amb el nom de The Oscar Moore Trio, i honestament puc dir que fou un dia de sort, perquè de tot el que he pogut escoltar d'aquest mestre del jazz i de la guitarra, és sens dubte el millor.

El LP, en qüestió fou gravat a New York el 1970, i els dos músics que acompanyen Oscar Moore, no son pas coneguts per les nostres alçaries, però compleixen el seu deure de manera perfecta, sobre tot el contrabaix.

Dels deu enregistraments que componen l'LP, crec sens dubte que el millor és BODY AND SOUL, tema arxiconegut i interpretat per tots els músics de jazz, i que Oscar Moore el tenia com a predilecte. Durant tot l'engresitament es passen el tema del piano a la guitarra, preponderant ell, l'Oscar, amb una quantitat d'idees i frases, entre

la melodia directa, improvisada, i els acords extraordinaris que només éll sap fer, escapant-se de manera singular del tema i donant-nos una lliçó de com i quan s'han de tocar a tot preu les idees que van sortin, però és clar, si la tècnica de l'interpret hi arriba.

Ja he dit en altres ocasions que no és pas necessari tocar moltes notes per fer jazz, cal només tocar les que calguin, sense posar-n'hi massa ni poques, heus aci l'equilibri, que com tota manifestació artística es destrueix si hi ha massa de tot, i et quedes amb les ganes si n'hi ha poc.

L'Oscar Moore s'aparta de tots els altres guitarristes haguts abans i després d'ell, ja que, si va sortir de l'escola de la postguerra, amb les possibilitats de l'electrònica, dins un Món en el qual també poden incloure el formidable Charlie Christian, va saber aprofitar les possibilitats de les noves tècniques instrumentals, sense apartar-se ni un moment de la verdadera música de jazz.

Dades discogràfiques

THE OSCAR MOORE TRIO

Oscar Moore (g) Joe Comfort (b)
Gerald Wiggins (p)
VDS 213

temes enregistrats: Cara A
7-8-1970 ITS ONLY A PAPER MOON
" BOODY AND SOUL
" OLD KING COLE
" THAT'S ALL AFTERGLOW

temes enregistrats: CARA B
14-7-1970 THIS WILL MAKE YOU LAUGH
" I'LL REMEMBER YOU
" SWEET LORRAINE
" GEE BABY AINT'T I GOOD TO
YOU
" COME IN OUT THE RAIN

Jordi Vall Escriu

Guia del Jazz

La GUIA DEL JAZZ, d'Augusto Cichero, és un llibre de 132 pàgines la lectura del qual, resulta amena, amb una primera part dedicada al JAZZ en general i la segona al JAZZ ARGENTÍ.

Ha anat a buscar la informació de les fonts o bibliografia que dóna bàsicament en dos autors :NESTOR R. ORTIZ DE ODERIGO, I HUGUES PANASSIE, sense descuidar a BERENDT, DELAUNAY, etc. etc.

La influència de Panassiè és notoria i desafortunada.

Tracta amb gran respecte i reverència als MONSTRES SAGRATS, -Bunck Johson, "King" Oliver, Jelly Roll Morton, Sidney Bechet, Lorenzo Tio, etc.- i se li para el rellotge als anys 40 -rellotge sincronitzat amb el de Panassie- i a partir del moviment renovador del BOP, ja aquest, i els que segueixen, són PSEUDO-JAZZ (?).

Una altra realitat que no té clara, és quan fa referència al JAZZ a Europa. Faig Transcripció literal: "En el viejo continente, podría decirse que Francia es prácticamente el único país que en toda la historia del jazz -així, amb minúscules- ha ofrecido ese "clima" propicio para la germinación del arte hot". ¿I Dinamarca?. ¿I Suecia?. ¿I Alemania Federal?.

No perdem de vista que el llibre es va editar a l'abril del 1976!

Cert que França ha estat peonera i també hi han anat a raure solistes i s'han organitzat molts concerts i festivals... Però la veritat és, que ja m'acontentaria amb el que s'ha fet i s'està fent a Dinamarca... I no oblidem que, el Hot Club de Barcelona a partir del final de la dècada dels 40 ens va oferir una sèrie de concerts que no foren gens despreciables...

Cichero s'enfada, perquè s'ha escrit, que a Chicago s'hi va arribar remontant el Mississipi.

Cert, Sr. Cichero. El Mississipi no passa per Chicago. Però aquest riu, amb els seus Riverboats, va donar peu a que l' emigració des de Nova Orleans pogués apropar-s'hi. ¿O no és així?.

Salvant aquests detallets, el llibre es interessant. Hi ha molts esquemes, que indubtablement ajuden a situar en el temps, en la Història, els homes i les dones del JAZZ, fent comprensible i assimilable les dades allí exposades.

Una petita obra que, si teniu ocasió, no deixeu de llegir-la.

Pere Crusellas i Solsona

Pere Cruselles i Solsona, Esteve Colomer i Brossa, Amador Garrell i Soto, Lluís Sitjes i Planas, Jaume Sararols, Alfredo Papo, Josep Vadell i Milà, Jordi Navas, Jordi Vall i Escriu, Santiago Guix i Quincoces, Jaume Segarra i Farrés, Joan Ramon, Pere Gispert, Miquel Jurado, Didac Valls, Lluís Pocarull, Vicky Amador.

Nestor R. Ortiz Oderigo i Max Seligmann (Corresponsals a Buenos Aires - Argentina)
Bob Andersen (Corresponsal a Dinamarca)

Fotografia: Pere Espauella i Bufia

Fotocomposició: Sitjes-Publicitat

Imprimeix: Instant Copy-Granollers

Publicitat: Sitjes

Dipòsit Legal: B-2472

Domicili Social:

**Ricomà, 72 - Tel. 870 06 99
GRANOLLERS**

**JAZZ CLUB
GRANOLLERS**

